

Krátká zpráva o stavu duše

Jsou mi čtyři roky. Plus minus.

O světě toho vím asi tolik, že nemám zlobit, a to jak ve školce, tak ani doma. Zejména tedy ve školce. A doma? Tam samozřejmě taky ne, protože jinak by to se mnou přece nešlo. Nezlobit, nebýt takzvaně rozjívěný! Nezlobit! Nikde a nikdy.

Konec nepříjemným překvapením, stop hovězím nápadům a už žádný hnědý proužek v trenýrkách! Jediná věc, která patří do trenýrek, je přece pindík!

Nikomu neodmlouvat a nedělat rotyku! Zdravit hlasitě, jinak být potichu!

Nikde ale nemám žádnou záruku, že když budu „hodný“, svět bude laskavý i ke mně a že se mne skutky dospělých nijak nedotknou. Ono totiž to pravé štěstí většinou nebývá zadarmo. Na správné karmě se musí pracovat! No a já mám zrovna teď zatraceně nepříjemný pocit, že taková práce právě začíná – a procházka růžovým sadem to asi nebude.

Jmenuju se David a cítím velký strach, jako bych se měl postavit před obra Goliáše. A porazit ho. Píše se rok 1979, plus minus, a já nechápavě sedím uprostřed obývacího.

Zírám. Nehýbu se. Pláču.

Děda rozšlapává modely letadel, které lepil můj táta, a tváří se, jako kdyby právě spolkl horký knedlík, co se nedá vyplivnout. Střídavě chroptí, bledne a opět červená.

Avšak neříká nic.

Mám se tedy zeptat babičky? Co se to děje? Ta ale pláče v koupelně. Zamčená zevnitř. Ženské. Ženy. Neuvěřitelně silné, inspirativní a odhodlané bytosti, které ještě ke všemu umí plakat skoro na povel, a jakmile se vypláčou, nic na nich nepoznáš.

Nebo se mám ptát anděla strážného? Takového ochránce má prý každý. Jestli ho mám i já, proč nic nedělá?! Možná proto, že i andělé si berou dovolenou a ten můj je někde daleko,

za sedmero řekami, sedmero moři a za sedmero horami tak vysokými, že je nedokážu zlét.

Pokud ovšem nějaký andělíček strážníček vůbec existuje. Nevím, každopádně nemohu dokázat, že neexistuje. Nejspíš na něj těch mých potíží bylo přespříliš, a tak vzal křídla na ramena a složil funkci.

Stejně jako děda. Děda, kterého mám strašně rád, děda, který najednou neví, co si počít. Vždycky klidný, pokaždé nad věcí. Jenže teď... Ruce se mu klepou a nejde to zastavit.

Letadla jsou v koši, ale atmosféru to neuvolní, ten smutek by se dal krájet, balit a posílat do nějaké bizarní, temné továrny, kde vyrábějí ultra hnusné bonbóny, jen tak lidem pro zlost.

Děti nejsou tak náročné, jak se všeobecně tvrdí. Domnívám se, sám za sebe a zcela svobodně, že děti toho až tolik nepotřebují, jak by se možná někomu mohlo zdát. Když mají lásku, rodiče, kteří je milují, trochu toho jídla, no dobře, trochu víc jídla, pár kamarádů anebo třeba jen jednoho, pak už jen stačí, aby aspoň občas svítilo sluníčko, a všechno ostatní je jim šumák. Smát se a poznávat. Hrát si.

A život je hra. To není jen plané heslo z reklamy. Tohle platí celý život. Mělo by. Rozhodně.

Ono to pak někdy vypadá, že se dítě stará jen o to, jak nejlépe do školy, v jednom kuse si jenom hrát anebo jak někde v sousedství rozbít okno. Že si dítě tak nějak žije jakoby vlastním životem a „dospělé“ okolí ho moc nezajímá – ba co víc, že dítě v podstatě ničemu nerozumí.

Hrubá a fatální chyba. Dítě jen nechápe zbytečnou složitost světa a vztahů v něm. Ale to ani není zapotřebí. Dítě, dítě totiž vnímá. Cítí. Ví naprosto bezpečně, co se děje, jenom neví proč. A ani já jsem nevěděl, netušil. Nechápal. Odmítal uvěřit, byt na jednu jedinou vteřinu.

Proč? Proč od nás táta odešel?!

Můžu za to snad já? Že jsem zlobil? Že jsem tak moc špatné a zlé dítě, nad kterým je lepší zlomit hůl? Zločinec s hovínkem u zadku a nudlí u nosu, který se nikomu a k ničemu nehodí?!

Jak to, že to tolik bolí, přestože nemám žádné bebí, krev mi neteče? Co se to děje?!

Svět ohluchl a propadl se neznámo kam. Hlavou mi běží jediná otázka. Tatínek se od nás odstěhoval a našel si jinou paní, jinou maminku, a basta. Ale, proč, proč, proč?!